

Причастя

Communion

12.12.1965р.

Тусон Арізона США

WILLIAM MARRION

BRANHAM

Причастя

Хвилююче послання, що його нам дуже своєчасно виклав Брат Перрі зі Слова Божого. Як це правдиво: “Ми обмежуємо Бога та прив’язуємо Бога до часу; а Він є Вічний, ми не можемо робити цього.” Отож, цього вечора ми тепер звертаємо увагу до чогось іншого — до причастя.

2 Три роки я чекав на те, щоб церква з’явилася в Тусоні, і ось це сталося. Так, ми—ми тут. Отже, ми вдячні Господеві, що Він просто дозволив нам чекати, поки ми зможемо відповідно оцінити це.

3 Отож, я хотів би зараз дещо сказати, перш ніж ми розпочнемо причастя, а саме, що я вірю, що ми бачили вже достатньо за нашого дня, за котрого ми живемо, що ми маємо дійсно віддати (кожен) все, ким ми є, Богові. Ми—ми повинні дійсно служити Богові. Я вірю, що Він поблагословив нас цією ясною відповіддю до Писання. Як Брат Перрі виклав це декілька хвилин раніше, що ми—ми тепер—ми тепер саме в цьому часі. Ми не сліпі, ми—ми—ми бачимо, що ми саме тут, ми—ми вже закінчили подорож.

4 І ми також можемо озирнутися та побачити те, як людський розум покидає людей. Що, ми—ми не зможемо залишатись занадто довго, ми будемо в цілком безумному становищі, весь світ буде таким. Розумієте? Отже, ми—ми вже при кінці часу.

5 І ось, як Брат Перрі закінчував тут, бачачи, що ці речі є правдивими, бачимо, що вони правдиві, вони не є вигадками. Вони не є лише чимось таким, що ми уявляємо собі. Вони є чимось таким, що просто викладено нам через Слово Боже та привселюдно виявлено перед нами, щоб ми знали, що ми вже тут. Ми—ми зараз не знаємо, як довго ще, бо знову ми повертаємося до годинника, ви розумієте, дізнатися, котра вже

година. Але ми... ми знаємо, ми—ми зараз тут, ми в цьому часі. Чи Божий це час, я уявляв би...

6 Хтось одного разу виклав невеличкий аналіз, що сказав, що якщо Бог затримувався з ним згідно... якщо Він повинен був призначити час, одна—одна тисяча років — це лише один день. Тому якщо людина прожила сімдесят років, за Божим часом це лише декілька хвилин. Розумієте? Ну що ж, і сказав, якби сорок років, це навіть не займе часу, Він ледве встигне моргнути Своїм оком. Розумієте? Розумієте, як це швидко, все це, якби це був призначений час; котрого в Нього нема. Тому що Він просто є Вічний.

7 Я думаю, це була Сара тоді... або, ні, Йосип, якимсь увечері, сказав мені та Братові Перрі, сказав: “Татку, де, коли саме Бог зійшов на сцену? Звідки Він прийшов?” Розумієте? “В Нього мав бути якийсь початок, хіба не так із Ним? Хіба Він не повинен був мати початок?”

8 Я відповів: “Ні. Все, що мало початок, має кінець, але те, що не мало початку, не має й кінця.” Але, звичайно, йому десять років, це було начебто чимось—чимось дійсно вражаючим для нього. Розумієте? І як він може прийняти це, знаючи, що щось не мало початку? Не тільки для нього, так само й для мене. Так, бачите, це справді занадто велика доза для мене, яким саме чином це колись розпочиналося.

9 Отож, ми готуємося тут до проведення чогось такого, що дійсно є священним.

10 Декілька днів тому мене було запрошено до одного дуже приємного джентльмена-Християнина, який—який ніколи не приймав цього, і йому було відомо, що ми приймаємо причастя буквально. Вони приймають те, що самі називають “духовне причастя.” І до тих пір, поки це спілкування, я сказав би, що це

Причастя

Проповідь промовлена 12 грудня 1965 року в скінії Брангама

в Тусоні, Арізона, США.

Тривалість: 34 хвилини.

Всі проповіді українською мовою:

www.Branham.com.ua

75 І ось, те ж саме з нашим підходом до прийняття Господньої вечері, яка, ми маємо приступати усвідомлюючи, що ми чинимо. Схожим чином, коли ви крокуєте в воду, приймаючи хрищення в Ім'я Ісуса Христа, ви усвідомлюєте, що ви чините, ви виявляєте церкві те, що Бог вклав у вас — Христа.

76 Коли ж ми приймаємо це, це виявляє церкві, що “я вірю кожному Божому Слову. Я вірю, що Він є Хлібом Життя, який зійшов від Бога з Неба. Я вірю, що кожне Слово, яке Він каже — це Правда. І я живу Їм, найстараннішим чином виконуючи те, що мені відомо, Бог мені Суддя. І ось тому, перед моїми братами, перед моїми сестрами... я—я не лаюся, я не проклинаю, я не роблю все це, бо я люблю Господа, і Господь знає це і свідчить про мене. Ось тому, перед вами, я приймаю цю часточку Його тіла, щоб знати, що мене не засуджено з цим світом.” Бачите, ось так, ось тоді це благословіння.

77 І, пам'ятайте, я міг би викласти багато свідощтв щодо цього, де я брав це та розтлумачував це в кімнаті для хворих, і бачив їх uzдоровленими.

78 Пам'ятайте, коли Ізраїль прийняв прообраз цього, вони мандрували сорок років по пустелі і їхня одіж навіть не порохнявіла, і вони вийшли не маючи ні одного—ні одного такого, хто б серед них заслабнув, з двох мільйонів людей, як прообраз цього. Отже, самé Здійснення цього прообразу, що ж Вонó чинитиме? Якщо тіло жертвних тварин виконувало це для них, що ж буде Тіло Ісуса Христа, Еммануїла, виконувати для нас? Давайте-но лишень будемо побожні, коли ми приступаємо. Давайте ми будемо саме настільки побожно, наскільки нам відомо як, підходити.

правильно, оскільки спілкуватися означає “розмовляти з кимось,” розумієте. І цей брат виклав мені це місце Писання, сказав: “Брате Брангаме, чи не думаєш ти тепер...”

11 Отже, причина, чому я говорю це... Чи все гаразд, Брате Перрі? [Брат Перрі Грін відповідає: “Звичайно.”—Ред.] Розумієте, ця причина, чому я говорю це, так це тому, щоб ви розуміли, що ви чините. Ви не... якщо ви наосліп встряваєте кудись, ви не знаєте, де ви, що ви чините. У вас навіть нема довіри, якщо ви не знаєте, що ви чините. Але ви маєте розуміти, що ви чините і чому ви чините це.

12 Він промовив: “Тоді, якщо ми приймаємо Слово Боже, чи не є це тим, що ми приймаємо й Бога?”

13 Я відповів: “Це справді так, добродію, це правда. Але ми читаємо тут, що вони дійсно... Павло навчав прийманню буквальної Господньої вечері. ‘Це чинить на спомин про Мене,’ — сказав Ісус. — ‘Кожного разу, як ви прийматимете це на Мій спомин, ви смерть Господню звіщаєте, аж поки Він прийде.’” Розумієте? Отож, ми повинні приймати це.

14 Ми розуміємо, що Святий Павло, котрий настановив це в Церкві, бувши пророком Нового Заповіту. Петро, Яків, Іван, всі з них, вони записували (так, Матвій, Марко, Лука) те, що Ісус робив, як літописці. Але Павло впорядковував це, він був—він був пророком Нового Заповіту. Так само як Мойсей подався у пустелю, щоб прийняти надхнення, щоб написати п'ять Книг... перші п'ять Книг Біблії, і ось, Павло теж пішов до пустелі та прийняв надхнення від Бога, щоб впорядкувати Церкву Нового Заповіту та впорядкувати Її у прообразі зі Старим.

15 Ще тоді, у них там було жертвне ягня, що Ізраїль додержувався цього як пам'ятки. Це було дійсно застосоване одного разу, при виході з Єгипту. Але потім вони

додержувалися цього як пам'ятки постійно впродовж цього періоду. І ось, “якщо закон, будши тінню речей, що надходять,” ви розумієте.

16 Отож, я твердо вірю, що причастя (те, що ми називаємо “причастям” тепер) — це... це “Господня вечеря.”

17 Тепер, у нас є лише три фізичні Божественні настанови, які залишено нам: одна з них, це—це причастя; обмивання ніг; водне хрищення. Лише три таких речі. Це є досконалість, в трьох, розумієте. І в нас є лише оці три настанови. Ми усвідомлюємо, що це було тим питанням, яке було викладене Святим Павлом у Новому Заповіті.

18 І ось, якщо ми скажемо: “Причастя має бути лише прийняттям Слова,” — я не вірю, що хтось має право приймати Господню вечерю, доки він не прийняв до свого серця Господнього Слова. Розумієте? Тому що я збираюся... через декілька хвилин я дещо читатиму вам, і ви зрозумієте. Ось тому, прийміть до уваги. В такому разі, тоді навіщо б ми—ми б...

19 Виходячи з цього, ми можемо цілковито визнати правоту Армії Спасіння. Вони не вірять в ніяке водне хрищення, кажуть: “Нам це не потрібно.” Тому, якщо нам не потрібне водне хрищення, навіщо ж тоді ми христилися? Кажуть: “Вода не може вас спасти, це Кров спасає вас.”

20 Я погоджуся з цим. Це—це справді так, Кров спасає вас, не вода. Але ми повинні прийняти цю воду як зовнішній знак того, що було виконано внутрішню роботу благодаті. Розумієте? Так само в нас має бути стосовно причастя!

21 Коли ми прийняли Господа, нашу Жертву, в нас, як сутність духовного Народження, до себе, та Його Тіло, ми живемо Ним через Слово, ми також повинні символічно виразити це, тому

просто об'їдалися, розумієте. Так само, як сьогодні чинять люди, просто живуть собі яким завгодно там життям і приймають це. Розумієте? Він сказав: “У вас є доми, щоб їсти там, розумієте. Але це є певна настанова, якої ми повинні дотримуватись, розумієте.” І ось: Але нехай же людина випробовує себе, і саме так нехай їсть цей хліб та п'є з цієї чаші. Бо той, хто їсть та п'є негідно, той суд собі їсть та п'є, не розрізняючи тіла Господнього. (Бачите?)

73 Чим ви є? Ви Християнин, ви живіть перед кожним як Християнин. І якщо ви приймаєте це і не живете як Християнин, ви не розрізняєте Господнього Тіла. Ви кладете камінь спотикання на дорозі когось іншого, розумієте, оскільки вони бачать, як ви намагаєтесь чинити це і потім не живете тим, чим ви зобов'язані жити. Розумієте, ви не розрізняєте Господнього тіла. І ось дивіться, що за... яка кара за це: Через це поміж вами багато недужих та хворих, і багато хто вже пошули. (Правильний переклад цього слова, Брате Перрі — “померли.” Бачите? Бачите — “багато хто вже померли.”) Бо якби ми—якби ми самі судили себе, то засуджені ми не були б. (Бачите, якби ми судили самих себе, то нас не було б засуджено. Бачите?) Але коли нас засуджено, ми покарані Господом, щоб нас не було засуджено разом зі світом. (Бачите, ніякої спільності зі світом.) Ось тому, браття мої, коли ви сходитеся на поживу, чекайте один на одного. (Розумієте?) А коли хто голодний, нехай він їсть вдома; щоб не сходилися ви на осуд. А все інше, я, як прийду, то впорядкую. (Бачите?)

74 Отож, іншими словами, не лише прийти, щоб прийняти це як... Як я сказав трохи раніш, щодо того, як євреї, їхнє жертвоприношення, вони... Це було чудово, це було дано Богом, але все це дійшло до того, де вони не чинили цього в щирості та побожності та впорядковано, потім це перетворилося лише на... це перетворилося на—на сморід в Його ніздрях.

69 Так само, я не вірю, що хрищення Ісуса Христа (в Ім'я Ісуса Христа) у воді відпускає ваші гріхи. Я не вірю, що ви... я вірю, що ви можете охрищуватися хоч цілий день... Ось, я знаю, що тут, можливо, сидять люди, які прийшли з Апостольської церкви, тобто, я маю на увазі, з Об'єднаної П'ятидесятницької церкви, де вони навчають саме цьому. Але, ви розумієте, я—я не вірю, що вода відпускає гріхи. Або, якби це було саме так, тоді Ісус марно помирав. Розумієте? Я переконаний, що це лише Божа настанова, розумієте, щоб виявити, що вам було вибачено. Але щоб бути охрищеним задля відродження, ні, я—я—я не вірю цьому. Я не вірю, що вода відпускає гріхи.

70 Так само, я не вірю, що цей хліб та вино мають щось спільне з вами, лише додержання певної настанови, яку Бог залишив нам, щоб ми виконували. Розумієте? Це правильно. Я вірю, що з водним хрищенням те ж саме. Я вірю, що це наказ нам чинити те, тому що Він вчинив все це як приклад для нас. І Він чинив це як приклад для нас. І Він обмивав ноги як приклад для нас.

71 Отже, “Так само і,” 25-ий вірш: Так само і чашу взяв Він після вечері та й сказав: ‘Ця чаша — новий заповіт у Моїй крові; це робіть, коли тільки будете ви пити, на спомин про Мене.’ Бо кожного разу... (Пам'ятайте ось!)... Бо кожного разу, як ви будете їсти цей хліб та пити цю чашу, ви смерть Господню проголошуєте, аж доки Він прийде. (Доки? “Доки Він прийде!” Розумієте? Розумієте?) Тому то, хто їстиме хліб цей чи питиме чашу Господню негідно, буде винний супроти тіла та крові Господньої.

72 Давайте зупинимося на хвилинку. Причина, чому він сказав це, ви помітили іще в одному вірші тут, іще в одному розділі, де він сказав: “Мені відомо, що коли ви—коли ви збираєтеся разом, ви наїдаєтеся, та й навіть напиваєтеся при Господньому столі.” Вони неправильно зрозуміли це, розумієте. Бачите, вони

що це є заповідь. “Покайтеся, кожен з вас, і охристіться в Ім'я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів.”

22 Павло сказав: “Я прийняв від Господа те, що й вам я передав, ‘Що Господь Ісус тієї ночі, якої виданий був, узяв хліб, та переломив і роздав учням, та—та й сказав: “Прийміть та споживайте, це чиніть на спомин про Мене.” Бо кожного разу, як ви їстимете цей хліб, ви смерть Господню звіщаєте, аж доки Він прийде.’” Тепер ми побачили це, в цьому, в них були люди, що приходили та й...

23 Цей шановний брат, дуже приємний брат, він прийшов і він сказав: “Я ніколи—я ніколи не приймав цього, Брате Брангаме, я не розумію, що це таке.” Сказав: “Мене було навчено по-іншому.”

24 Я промовив: “Але ж пам'ятайте, ми визнаватимемо, що Святий Павло настановив це в порядку в ранній Християнській Церкві. Вони ходили від церкви... від хати до хати, ломлячи хліб у єдності серця, і таке інше. Отже, — я сказав, — він настановив це в Церкві. Галатам 1:8, він сказав: ‘Якби ангол з неба зійшов та говорив щось інше, нехай буде проклятий,’ — ви розумієте, розумієте, це була та ж сама людина, що наказала їм переохриститися знову, з Іванового хрищення, бути охрищеними в Ім'я Ісуса Христа.”

25 Ви розумієте, існують три речі, які ми повинні—три речі, які ми повинні виконувати як символи: Господня вечеря, обмивання ніг, водне хрищення. Бачите? Тут є...

26 Ви скажете: “Гаразд, це...” Так ось, Армія Спасіння бере це з того випадку: “Вмираючий злодій, коли він помирав, хоч він не був охрищений, Ісус сказав, що він попаде на Небеса.” Це цілковита правда. Це справді так. Але, ви розумієте, він—він—він познайомився з Ісусом тільки саме там, в ту годину, коли він

помирав. Розумієте? В нього був лише цей—лише цей сприятливий випадок. Він—він був злодієм, він був вигнанцем, він вже втрачав свідомість. І він, як тільки він побачив це Світло, він розпізнав Це — “Господи, згадай мене!” Та Ісус... Це було саме так.

27 Але щодо вас та мене, котрі знають, що ми повинні охреститися, і відкидають виконання цього, в такому разі це буде поміж вами та Богом. Так само й щодо причастя!

28 Отож, коли ми приймаємо це причастя, це не є лише сказати: “Я прийду сюди та з’їм трошки хліба, і я віритиму, що я Християнин.” Але, якщо ви помітили, Біблія сказала: “Той, хто їсть та п’є негідно, буде винний проти Крові та Тіла Господнього.” Бачите? Ви маєте жити життям, яке—яке... перед людьми, яке... і перед Богом і людьми, яке виявляє, що ви—що ви є щирими.

29 Добре, тепер іще одну хвилинку. Ось що, у Старому Заповіті, коли це жертвоприношення було поставлене як—як закон або настанова. І так само водне хрищення є настановою; так само обмивання ніг є настановою; так само й Господня вечеря є настановою. “Блаженний той, хто виконує всі Його настанови, додержує всі Його статuti, всі Його заповіді, щоб він мав право ввійти до Древа Життя.”

30 І ось, зауважте у цьому тепер, що у цій першій, коли це була перша настанова Божа, щоб принести жертву до церкви, та до храму та до віттаря, та принести ваш дар, та—та за ваші гріхи, жертвоприношення ягняти. Ось, я можу якраз уявити собі, бачачи якогось юдейського брата, що крокував по дорозі, знаючи, що він був винний, і він підходить до віттаря; або приносить своє відгодоване теля або вола, або що там в нього було, або барана, ягня, щось таке. Він приносив це саме таким чином, настільки цілковито щиро, наскільки він міг, він йшов

це разом як символ нашої любові до Бога, і нашої любові та спільності один до одного.

65 Тепер я хочу зачитати дещо з Писання. І потім, я вважаю... Де ви... Яким би чином Брат Перрі не вважав за потрібне сьогодні. Мені хотілося б, щоб ви прочитали це разом зі мною, якщо у вас є Біблія. Перше до Коринтян, 11-й розділ, і розпочнемо з 23-го вірша.

66 І потім, також, у нашій skinі, ми постійно додержувалися цього та обмивання ніг, постійно, бо вони крокують разом, плечем до плеча. Мені здається, що брат оголосив це на “в середу ввечері” за причиною цього багатолюддя, і у вас недостатньо, щоб... місця, щоб розмістити людей для обмивання ніг, вони збираються проводити—проводити це ввечері в цю середу.

67 Отож, 23-й вірш 11-го розділу Першого до Коринтян, слухайте тепер Павла. Пам’ятайте нині та тримайте це у свідомості, Галатам 1:8: “Якби ми, або ангол з неба почав благовістити вам якусь іншу євангелію,” (аніж ця Євангелія, яку він благовістив) “нехай він буде проклятий.” Бачите? Бо я прийняв від Господа те, що й вам також передав, що Господь Ісус тієї ночі, як виданий був, узяв хліб; І, коли Він віддав подяку, Він переломив це... сказав: ‘Прийміть та споживайте, це тіло Моє, що за вас ламається; це чиніть на спомин про Мене.’

68 Отже, дозвольте мені зупинитися просто тут, щоб сказати: але прийняття тіла Господа Ісуса Христа в цьому причасті не означає, що це причастя є буквально тілом Христовим. То є католицизм. Я не вірю, що це правильно. Я вірю, що це лише певна настанова, яку Бог залишив для нас, розумієте, це не є справжнє тіло. Це... Отож, в дійсності це невеличкий шматочок кошерного хліба. Це лише певна настанова.

Вона дійсно леді. Вона є саме тією, кому я довіряюсь.” Несуттєво, наскільки довіряю, наскільки я вважаю її хорошою, я маю прийняти її, вона має прийняти мене; розумієте, за тими шлюбними обітницями.

62 І ось, те ж саме, що ми знаходимо, є оце Послання. Ми розуміємо, що Воно є правдою. Ми бачимо, як Бог підтверджує, що То є правда. То є досконала правда. Рок за роком, рок за роком, Воно залишається правдивим, залишається правдивим. Все, що Воно говорить, стається саме таким чином, як Він сказав. Отже, ми знаємо, що Воно є правдою, але, розумієте, не чинить цього, засновуючись на якійсь інтелектуальній точці зору. Коли ви чините так, ви одержуєте якусь заяложену релігію. Розумієте? Нам не потрібно якоїсь зношеної релігії, чогось такого, що вже хтось пережив це, і ми живемо за—за рахунок їхнього свідоцтва.

63 Як-от, наприклад, я переконаний, Ісус говорив Пилатові, децю, слово, про яке я роздумував, і Він промовив там, лише кілька хвилин тому: “Хто сказав тобі це?” Або: “Чи було це відкрито тобі? Звідки тобі відомо все це?” — іншими словами. Я тільки не знаю тепер, якими саме словами, вже минув довгий час, як я читав це, але: “Як ти—як ти дізнався про це? Що? Як? Хто відкрив це тобі?” Щодо Його сутності як Сина Божого. “Хто відкрив це тобі? Чи то якась людина повідомила тобі це? Або, — як Ісус сказав, — чи це Мій Батько Небесний відкрив тобі все це?” Розумієте? Розумієте? “Яким чином ти дізнався про це, з інших рук, чи за досконалим об’явленням від Бога?”

64 Чи є це причастя лише чимось таким, за чим я підходжу, якийсь певний розклад, кажу: “Ну що ж, всі інші приймають це, я робитиму це також”? Це об’явлення, що я є Його часткою і я є вашою часткою, і я люблю вас і я люблю Його, і ми приймаємо

туди, додержуючись Божої настанови настільки щиро, наскільки він міг.

31 Потім він клав свої руки на нього, визнаючи свої гріхи, і священник перекладав це (його гріхи) на ягня, і перерізалось горло цього ягняти, і—і потім помирало за нього. В той час, коли воно лежало там, маленьке ягня, агонізуючи та стікаючи кров’ю, його руки були повністю в крові, і вона розбризувалася навколо нього, (маленьке ягня кричить, помираючи), він усвідомлював, що він нагрівив, і щось мало прийняти смерть замість нього. Ось тому, він приносив цю смерть ягняти замість своєї смерті. Бачите, ягня вмирало замість нього. Ось тоді людина виконувала це з щирістю, в глибині свого серця.

32 Врешті-решт, це робилося знову й знову, це виконувалося багато разів, аж поки, врешті-решт, це перетворилося в традицію. Божа заповідь перетворилася для людей на традицію. І потім він підходив туди — “Гаразд, давайте поглянемо, ось сьогодні тут оце, мабуть, мені краще піти туди. Так, краще я принесу у жертву вола.” Він іде туди — “Ну що ж, Господи, ось мій віл.” Розумієте, там нема ніякої щирості, нема усвідомлення всього того.

33 Так, нам не хотілося б приймати причастя схожим чином. Це те саме, якби ми приступали до Господнього столу.

34 Ісаїя 35... чи ні, я вельми перепрошую, Ісаїя 60... Дозвольте мені взяти це знову. Я—я—я думаю, що це Ісаїя 28, саме там ми знаходимо це. Я цілком упевнений, що це справді той розділ. Він сказав: “Заповідь має бути на заповідь; правило на правило на правило; трошки тут, трошки там. Міцно тримайтеся за те, що добре. Заїкуватими вустами та іншими мовами промовлятиму Я цьому народові. І це є той Спочинок.”

35 Він промовив: “Всі столи Господні стали наповнені блювотою. Кого ж зможу Я навчити Науці? Кого Я зможу привести до розуміння?” Розумієте? Я думаю, що це було саме те місце Писання, Ісаїя 28. “Кого Я зможу привести до розуміння Науки?” Бачите — “столи.”

36 Отож, ми виявили сьогодні, що ця велична річ, яку ми вирішили робити цього вечора, на спомин Його смерті та Його Тіла, про яке ми віримо, що ми споживаємо кожного дня, або, тільки-но спожили, коли наш брат проповідував нам. Приймаючи Боже Слово, ми віримо Йому всім нашим серцем. Ми бачимо Його проявленим; ми бачимо Його викладеним до нас; ми бачимо Його підтвердженим; ми відчуваємо Його в наших життях. І ми повинні підходити до цього з глибоким усвідомленням того, що ми робимо, не просто тому, що так заведено.

37 Ви йдете до церкви, і часто роздають якесь черстве содове печиво або щось таке, ламають це, білий хліб або—або щось таке, і—і ламають це; і люди, які палять, пиячать та все таке інше, вони приходять і приймають Господню вечерю лише тому що вони є членами цієї церкви. Так, це мерзота перед Богом!

38 Навіть оте жертвоприношення, промовив: “Ваші свята та ваші жертвоприношення перетворилися на сморід в Моїх ніздрях.” Незважаючи на те, що Він заповів їм приносити ту жертву. Але те, як вони чинили це, це перетворилося на сморід, смерділо в Його носі (Його ніздрях), те ж саме жертвоприношення, яке Він настановив.

39 Саме ось таким чином ми беремо Боже Слово, дуже багато Християн (так званих) сьогодні чинять так. Ми підіймаємося тут і навчаємо цьому Слову, та й кажемо: “Ісус Христос не є той самий вчора, сьогодні та навіки,” — і навчаємо тим речам, про які Він обіцяв нам, що Він буде шанувати, та кажемо: “О-о, ну

57 “Якщо ви не споживатимете Тіла Сина людського і не питимете Крови Його, то в собі ви не будете мати Життя.” Розумієте? Ви розумієте, це те, що сказала Біблія. Якщо ви не робитимете цього, то ніякого Життя. Ви бачите? В такому разі ви, більш або менш, виявляєте, що ви соромитеся ототожнити себе як Християнина, через те життя, яким ви живете. І тоді це є дійсно виявлення всього. Тоді якщо ви не робите цього, в вас нема Життя. Якщо ж ви робите це негідним чином, ви винні проти Тіла Господнього.

58 Так само й щодо водного хрищення. Якщо ми говоримо: “Ми віримо в Ісуса Христа, Він спас нас від гріха, і нас охрищено в Ім'я Ісуса Христа,” — і ось, ми приносимо—ми приносимо Йому ганьбу, ми робимо те, що неправильне, і ми—ми повинні будемо розплачуватися за це. І ще одне, коли ми робимо це, ми намагаємося визнавати одне, а чинимо зовсім інше.

59 Ось у чому всі наші сьогоднішні негаразди. Що я думаю... я говорю “наші,” мої, і церкви, якій Господь Бог дозволив мені проповідувати у ці останні години, про які ми віримо, що ми вже при закінченні часу. Ми віримо, що Бог виклав нам Послання. Воно встановлено Богом, Воно доведено Богом, Воно виявлено як Боже. Тепер ми маємо підходити до Нього з побожністю та з любов'ю та з—з чистістю серця, розуму та душі.

60 Вам відомо, що вже скоро настане година, коли—коли просто посеред нас буде... Дух Святий проголошуватиме подібно до того, як Він робив це з Ананією та Сапфірою. Пам'ятайте, розумієте, ця година вже настає. Бачите? І ми... Ось, ви лише пам'ятайте це, розумієте, що Бог має перебувати серед Свого народу. Це саме те, що Він бажає робити тепер.

61 Ми можемо так прийняти Послання, як-от наприклад... Якби я був юнаком і—і шукав собі дружину, і я спромігся б знайти дружину, я сказав: “Вона є сама досконалість. Вона Християнка.

мій маленький орел: “Я не курчатко. Десь там, нагорі, Щось таке існує. О Величний Єгово, Хто б Ти не був, відкрийся! Я хочу додому. Там, Щось у мені, кличе.”

53 Потім мене було народжено заново. Це невеличке Життя, що лежало там, життя води пролилося на Нього, потім Воно почало проростати. Отже, це старе життя було прощене, вкинуто до Божого моря повного прощення, щоб більш ніколи вже не бути згаданим проти мене. Розумієте? Тепер ми стоїмо виправдані (так, наче б ми ніколи не грішили) в Присутності Божій.

54 В такому разі, коли ми приступаємо до Господнього столу, ми повинні підходити у побожності, любові та повазі, щодо “Дивіться, де б ми були, якби це не трапилося з Ним.” Розумієте? Дивіться, де ж це було б...

55 Тому то, Павло, я думаю, говорячи це: “Ось тому, коли ви сходитеся на поживу, чекайте один на одного.” Це, іншими словами, просто зачекати декілька хвилин, молячися, перевіряючи самого себе. І якщо тобі відомо, що якийсь брат, присутній там, начебто вчинив щось негарне, або щось таке, ти молись і за нього також. Розумієте? Розумієте — “чекайте один на одного,” зачекайте лише хвилинку, моліться. Якщо там є якісь почуття поміж вами, або щось таке, не—не робіть цього— не робіть цього, перш ідіть і виправте це. Розумієте? Перш негайно виправте свою стежку, бо вони бажають підходити сюди настільки чистими, наскільки нам можливо, і наші думки один про одного та до Бога, та до кожного, і потім ми збираємося у спілкуванні навколо столу Господнього. Розумієте?

56 І ми робимо це тому що ми віддаємо подяку Йому, та посеред один одного. Споживаючи цей хліб поміж один одного, п'ючи це вино поміж один одного, як Його Кров та Його Тіло.

що ж, це було для чогось іншого,” — наші урочисті богослужіння стали лише гидотою в Його носі. Він не прийме цього, жодним чином. Ось у чому справа, через наші традиційні звички!

40 Ви не приймаєте Господню вечерю за традицією. Ви приймаєте це тому що любов Божа перебуває у вашому серці, у додержанні Божих заповідей. Розумієте, ось для чого ви приймаєте це.

41 Тому якщо ви не приймаєте це з усією щирістю, лише як традицію — “Ну що ж, наша церква проводить причастя кожної неділі, або один раз на місяць, або двічі на рік,” — і ви йдете туди, кажете: “Добре, ось моя черга,” — і—і потім приймаєте причастя, ох, це огидне Богові! Розумієте, це лише традиція.

42 Так само й щодо чогось іншого, ви—ви маєте бути щирими. Бог бажає глибин вашого серця. Пам'ятайте, той Бог, що привів вас сюди на землю, є Тим же самим, котрому ви служите. Розумієте?

43 Ви чините це тому що Він наказав так чинити, тому що це Його настанова. В такому разі ми бажаємо підходити з глибиною щирості, знаючи це за Божою благодаттю, за якою нас було спасено. І ми—ми любимо Його і ми відчуваємо Його Присутність, і ми—ми бачимо, що Воно змінює наші життя. Всю нашу—нашу сутність змінено. Ми—ми—ми вже інші люди. Ми вже не живемо так, як жили раніш, ми не думаємо так, як думали раніш.

44 Подібно як в оцій ось Книзі, і цей момент, коли ми говорили про те, що дві Книги складають Одну, Книгу Життя. Перша Книга життя ввійшла в дію, коли вас було народжено, то було ваше звичайне народження. Розумієте? Але потім, одного разу, колись там давно, там лежала невеличка зернина Життя, як я

пояснював деяким молодим сестрам сьогодні в цьому будинку після обіду. Розумієте, є невеличке зернятко Життя, яке лежить там, про яке ви дивуєтесь: “Звідки Воно взялося? Що—що це за дивні речі?”

45 Я говорив це, маючи на увазі себе, подібно як ви говорили: “Вілліам Брангам, авжеж, сорок років тому, Вілліам Брангам не є такий самий цього вечора.” Якби хтось би там сказав: “Вілліам Брангам, він був завзятим пройдисвітом,” — розумієте, з тієї причини, що мене було народжено від Чарльза та Елли Брангамів. За їхньою сутністю я був грішником, я прийшов у цей світ, брехуном, і всі звички цього світу перебували просто у мені. Але ось там в глибині перебувала також іще одна Сутність, розумієте, передбачена, існуюча там завдяки Богові. В тому самому тілі, розумієте, дві сутності всередині.

46 Авжеж, я догоджав лише одній. Підростаючи, я агукав собі як малятко: “Та-то.” Перш за все, я став брехуном, став всім іншим, чим є грішник, бо мене було виховано саме таким чином. Але ось там всередині весь час перебувала дрібнишка Життя.

47 Я пригадував, як, будучи маленьким хлопчиком... (я сподіваюся, що не затримаю вас надовго. Але, знаючи...) Сидячи там у... на—на березі річки, і я сидів там вночі та озирався навколо. Татко і мама, вони нині відійшли до свого спочинку. І за їхніх часів, коли вони були грішниками, в наших домах не було ніякого Християнства взагалі. І, о-о, просто жах, пиятики, та гулянки, та сварки; мене вивертало від цього, я брав свій—свій ліхтарик та свого собаку та прямував до лісу, щоб залишитися на всю ніч. Зимою ж мені доводилося полювати, аж поки та гулянка закінчувалася, можливо, аж до сходу сонця поранку. Діставшись додому, можливо, ще не

закінчилося, я залізав на горище хліву та й спав собі, очікуючи світанку.

48 Потім я думав про те, як багато разів, потім гуляючи там собі влітку, брав свої кілки та встромляв їх, щоб трошки захиститися від вітру, якщо там дощило; лежав там, кілки були у воді, рибалючи собі; мій старий хитрий пес лежав там. Я говорив: “Дивись-но. Ти знаєш, минулої зими я однієї ночі зупинявся просто тут, я розпалив тут вогнище, коли чекав на свого старого собаку біля дерева, і в мене тут палало вогнище. Земля промерзла на п'ять дюймів вглиб. Але, маленька квітка, звідки ти взялася?” Розумієте? “Авжеж, і звідки ж ти взялася? Хто прийшов сюди та насадив тебе? І з якої теплиці тебе сюди принесено? Або—або що ж все-таки, звідки ти взялася?” Розумієте? Ця маленька квіточка, я казав: “О-о, це промерзло і все інше, і я розпалив вогнище зверху. Крім впливу морозу, тут був також і вплив вогню просто на цій старій колоді, де я спалив тебе. І все ж таки ось ти є, і ти жива. Звідки ж ти виросла?”

49 Що це було? Там був іще один Вілліам Брангам. Розумієте? Маленька дрібнишка Вічного Життя просто там, з тих—тих—тих Божих генів, Слово Боже, що було вміщено туди. Кожен з вас може пригадати щось схоже. Бачите, Воно діяло.

50 Потім я поглянув на дерева, та подумав: “Листочки, я бачив, як ви опали минулого року, і чому ж ви знову там? Звідки ви взялися? Що зростило вас?” Бачите, Це було те Вічне Життя, яке діяло в тому тілі.

51 І ось, потім одного дня, як я йшов собі, пролунав той Голос: “Ніколи не пали, не пий, і все інше.” І ці юнаки та всі інші постаршали. Розумієте, там було Щось таке, що рухало.

52 Але все ж таки раптом я подивився вгору і я промовив: “Я не син Чарльза та Елли Брангамів. Там Щось кличе.” Подібно як